

[Waldorff]

andet end det, hr. Ib Nørlund siger: at han tror, vi vil nedlægge ikke bare Det kgl. Teater, men også Rosenborg. Vi mener faktisk, at en kulturpolitik, som vil være sig selv bekendt, må fastholde et alsidighedskriterium. Det, det drejer sig om, er, hvordan en særlig udgift på ikke mindre end ¼ mia kr. til et kulturpolitisk formål, hvad der er forholdsvist sjældent, med rimelighed kan udnyttes i en situation, hvor lige præcis hr. Ib Nørlunds og kulturministerens og regeringens favoriserede kulturformer er de langt, langt dominerende i enhver henseende. Jeg ved ikke, om det er tilstrækkelig illustration for hr. Ib Nørlund at nævne tallene: 110 mill. kr. om året til Det kgl. Teater og 7 mill. kr. om året fra statens side til de opsøgende teatre, § 16-teatrene – endda i en situation, hvor det er § 16-teatrene, der i den sammenligning har det største publikum.

Jeg kan ikke påstå, at hr. Ib Nørlunds kultursyn forbavser mig, og da hr. Ib Nørlund føler sig så trådt over tæerne, at han bevæger sig ned under det tilladte plan, så vil jeg også gøre det. Problemet med en centralistisk kulturpolitik som den, jeg har kritiseret bl.a. kulturministeren for, er, at den giver bagslag. Den betyder alt det her med kulturkløfter, og i hr. Ib Nørlunds eget fædreland kan man jo se, at netop det, at børnene fra fødslen opflaskes med Bolsjobjalleten, gør, at de i 16-18-års alderen får et aldeles brændende behov for at importere den vestlige underholdningsmusik. Så er vi vist på niveau, hr. Ib Nørlund.

Hr. Ole Henriksen var ikke meget bedre, men han plejer at være et venligt menneske, så jeg går ud fra, at det er, fordi han har misforstået, hvad jeg faktisk sagde, når han drager paralleler imellem hr. Poulsgaards kulturopfattelse og min. Man skal altid holde muligheden åben for, at man ikke har udtrykt sig klart nok, så lad mig repetere, at jeg var den eneste, som ikke bare kritiserede og angreb fremskridtspartiets halvfascistiske kulturpolitik, men faktisk også kritiserede den centralistiske konservative kulturpolitik, som er med til at legitimere fremskridtspartiets turen frem – hvor de lader, som om de har hele befolkningen i ryggen – med kravet om de her berømte spillecasinoer og »Dansktoppen«, som de vil have genindført. Det er jo det, der er problemet.

Derfor hjælper kulturministerens kritik af det, han tror er mit kultursyn, heller ikke ret meget. Jeg har f.eks. ikke gjort mig til fortæller for, at kulturpolitiske gøremål skulle være et folkeafstemningsanliggende. Det mener jeg ikke; jeg mener, at det præcis ville være i strid med alsidigheden. Man må kræve, at faktisk alle grupper i samfundet er i stand til at udøve kulturelle aktiviteter og modtage kulturelle indtryk, som de har behov for. Det, der er sagen, er, at det har de ikke i dag, fordi vi står med en politik, som favoriserer den traditionelle, borgerlige kunst. Det er præcis sagen. Derfor drejer diskussionen om ombygning eller ikke ombygning af Det kgl. Teater sig om, hvorvidt det er rimeligt at favorisere denne form for kunst yderligere, eller om det ikke er det.

Det var sjovt nok også det, det drejede sig om i 1976, hvor kulturministeren havde fundet et citat frem af fru Litten Hansen, som problematiserede, om det nu var den mest hensigtsmæssige løsning. Dengang var det 120 mill. kr., nu er det 250 mill. kr. Man må gå langt mere radikalt til værks, står der ganske rigtigt. Og hvad er det så, der menes med det? Ja, det er f.eks. – som der står lidt senere – at vi kunne ønske os en helt anderledes fordeling af kulturpengene, eller endnu senere:

»Som sagt er Det kgl. Teater ikke nogen hellig ko for VS. De kunstnere, som i øjeblikket arbejder på Det kgl. Teater, dør jo ikke, selv om Det kgl. Teater dør. Kulturen i Danmark dør heller ikke, selv om Det kgl. Teater blev lukket. Et folks kultur lever nemlig ikke i kraft af denne eller hin institution.«

Vi er ikke ude på at nedlægge Det kgl. Teater – i modsætning til fremskridtspartiet – men vi er ude på at fremme en holdning til kulturpolitiske aktiviteter, som har basis i almindelige menneskers reelle behov for at forholde sig, være med til aktivt at være skabende i forhold til deres egen tilværelse, og det er noget helt andet end det, som kulturministeren tror jeg snakker om.

Jeg tror, kulturministeren må være blevet gal over et eller andet, ellers kunne han heller ikke have fået så helt forkert fat på, hvad jeg sagde om miljøet. Jeg mener ikke, at slummen på Gammelholm er særlig ønskværdig. Derfor gjorde jeg meget ud af at citere kulturministeren for, hvad han har sagt i forskellige sammenhænge – ting, som jeg i øv-